

ПРЕХОДНА СЛАВА

Ѣ една градина славна зоологическа, въ желѣзна клетка историческа, затворенъ бѣше лѣвъ, на звѣроветѣ звѣра прѣвъ, въвъ джунглитѣ на Африка уловенъ и станалъ робъ неволенъ.

Доведенъ тукъ направо, изложенъ предъ любопитството дребнаво на дечурлига, на слугини, на войници разни; на зяплювци, на хора праздни, лѣвътъ се лесно помири съ сждбата, стараше се да хареса на тѣлпата. И често въ тая тѣсна клетка, показваше той интересна гледка, когато прѣвѣше наоколо разходка съ величествена, важна, лѣвова походка.

Или пѣкъ съ ревъ грѣмовенъ, страховитъ, заставаше всрѣдъ клетката сърдитъ и дращѣше съ крака и спомняше си той така, за своята оставена родина, за безпредѣлната, далечната пустиня.

Тогазъ народътъ насѣбранъ, се трупаше съ внимание, но взимаше, разбира се, почтено разстояние. И тоя горди робъ неволенъ, въ душата си оставаше доволенъ отъ страхътъ и почитътъ, която му отдаваше свѣта.

Ала единъ прекрасенъ день, лѣвътъ остана изуменъ: направо, срещу него точно, нахално и безочно единъ кафезъ изящно обзаведенъ, като че нѣкакъвъ палатъ нареденъ, съсъ люлки, стѣлбички, полички, съсъ красиви порцеланови панички и чудновати нѣкакви предмети, наредени тѣй просто свѣти.

— Навѣрно тукъ ще турятъ тронъ за нѣкакъвъ небивалъ фараонъ, помисли си лѣвътъ съ въздишка:

Но отведнажъ заскача тамо мишка.

Усмихна се лѣвътъ и рече: на що прилича това вече? Навѣрно глупа подигравка.

Та нѣма ли кафезъ да правятъ и за мравка?

Ала следъ день, следъ два, лѣвътъ видѣ това, що никога не е мислилъ, отъ както тукъ е билъ.